

2. АДВЕНТИСТИТЕ ОТ СЕДМИЯ ДЕН ВЯРВАТ...

Съществува един Бог: Отец, Син и Свети Дух – единство от три съвечни личности. Бог е безсмъртен, всемогъщ, всезнаещ, стоящ над всичко и вездесъщ. Той е безкраен и извън човешкото разбиране, и въпреки това познат чрез Неговото себе-разкриване. Той е завинаги достоен за поклонение, преклонение и служене от страна на цялото създание. (Вт. 6:4; Мат. 28:19; 2 Кор. 13:14; Еф. 4:4-6; 1 Пет. 1:2; 1 Тим. 1:17; Откр. 14:7.)

БОЖЕСТВОТО

НА ГОЛГОТА ПОЧТИ ВСИЧКИ ОТХВЪРЛЯТ ИСУС. Само малцина разпознават кой е Той в действителност – сред тях са умиращият разбойник, който Го нарича Господ (Лука 23:42), и римският войник, който казва: „Наистина Този човек беше Божи Син!” (Марк 15:39).

Когато Йоан пише: „При Своите Си дойде, но Своите Му не Го приеха” (Йоан 1:11), той има предвид не само тълпата около кръста, не дори само Израел, но всички поколения, живели на тази земя. С изключение на една шепа хора цялото човечество, подобно на грубата тълпа при Голгота, не успява да разпознае в лицето на Исус своя Бог и Спасител. Тази грешка на човечеството, най-голямата и най-трагичната, показва, че познанието за Бог е съвсем недостатъчно.

ПОЗНАНИЕ ЗА БОГ

Множеството теории, опитващи се да обяснят Бог, и многото аргументи за и против Неговото съществуване, показват, че човешката мъдрост не може да проникне в Божествената. Опитът да се изучи Бог

на база само на човешката мъдрост е подобен на изследване на съзвездията с увеличително стъкло. Оттук за мнозина Божията мъдрост „е... скрита” (1 Кор. 2:7). За тях Бог е мистерия. Павел пише: „Никой от властниците на този век не я е познал, защото, ако я бяха познали, не биха разпънали Господа на славата” (1 Кор. 2:8).

Една от най-основните заповеди на Писанието е „да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум” (Мат. 22:37; Вт. 6:5). Не можем да обичаме някого, за когото не знаем нищо, но не можем и чрез търсене да разкрием дълбоката истина за Бог (Йов 11:7). Как тогава можем да опознаем и да възлюбим Създателя?

Бог може да бъде опознат.

Познавайки трудното положение, в което се намира човекът, Бог в Своята любов и състрадание ни подава ръка чрез Библията. Тя разкрива, че „християнството не е история на търсенето на Бог от страна на човека, но продукт на Божието откровение за самия Него и за Неговите цели към човека.”¹ Това себеразкри-

ване цели да сложи мост над пропастта между един бунтовен свят и един любещ Бог.

Проявлението на Божията най-велика любов идва чрез върховното Му откровение – Исус Христос, Неговия Син. Чрез Исус ние можем да познаем Отец, както Йоан казва: „Божият Син е дошъл и ни е дал разум да познаем истинния Бог“ (1 Йоан 5:20).

Исус казва: „А това е вечен живот, да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, Когото Си изпратил“ (Йоан 17:3).

Това е добра вест. Макар че е невъзможно да опознаем Бог напълно, Писанието позволява едно практическо познание, което ни е достатъчно, за да влезем в спасителни взаимоотношения с Него.

Получаване на познание за Бог. Познанието за Бог, за разлика от друг вид познание, засяга сърцето толкова, колкото и разума. То обхваща цялата личност, не само интелекта. Човекът трябва да бъде отворен за Светия Дух и да има желание да върши Божията воля (Йоан 7:17, срв. Мат. 11:27). Исус казва: „Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога“ (Мат. 5:8).

Невярващите следователно не могат да разбират Бог. Павел възкликва: „Къде е мъдрият? Къде е книжникът? Къде е участникът в разискванията на този век? Не обърнали ли Господ в глупост светската мъдрост? Защото, понеже в Божията мъдра наредба светът с мъдростта

си не позна Бог, благоволи Бог чрез глупостта на това, което се проповядва, да спаси вярващите“ (1 Кор. 1:20, 21).

Начинът, по който изучаваме Библията, за да получим познание за Бог, се различава от всички други методи за получаване на познание. Не можем да поставим себе си над Бог и да Го третираме като обект за анализиране и измерване. Търсейки познание за Бог, трябва да се подчиним на авторитета на Неговото собствено откровение – Библията. Тъй като тя сама обяснява себе си, следва да се подчиним на принципите и методите, осигурени от нея. Без тези библейски указания ние не можем да познаем Бог.

Защо толкова много хора в дните на Исус не успяват да видят Божието откровение в Него? Защото отказват да приемат ръководството на Светия Дух чрез Писанието, разбират погрешно Божията вест и разпъват на кръст Своя Спасител. Проблемът не зависи от интелекта им. Затворените им сърца са виновни за помрачаването на ума им, което довежда до вечна загуба.

СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА БОГ

Има два главни източника, доказващи съществуването на Бог – книгата на природата и Писанията.

Доказателство чрез творението. Всеки може да научи за Бог чрез природата и чрез човешкия опит. Давид пише: „Небесата разказват за славата Божия и

просторът известява делото на ръцете Му" (Пс. 19:1). Йоан поддържа, че Божието откровение, включително и природата, просвещава всекиго (Йоан 1:9). Апостол Павел възкликва: „Понеже това, което е възможно да се знае за Бога, им е известно, защото Бог им го изяви. Понеже от създаването на света това, което е невидимо у Него, вечната Му сила и божественост, се вижда ясно, разбираемо чрез творенията; така че хората остават без извинение" (Рим. 1:19, 20).

Човешкото поведение също дава доказателство за съществуването на Бог. В поклонението на атиняните пред „непознатия Бог" апостол Павел вижда доказателство за вяра в Бог. И той казва: „На непознатия Бог. Тъкмо Онзи, на Когото се кланяте, без да Го познавате, ви проповядвам аз" (Д.А. 17:23). Павел посочва също, че поведението на нехристияните свидетелства за тяхната съвест и показва, че Божият закон е написан в сърцата им (Рим. 2:14, 15). Вътрешното чувство, че Бог съществува, се открива дори у онези, които нямат достъп до Библията. Това общо разкриване на Бог е довело до множество класически рационални аргументи за съществуването Му.²

Доказателство от Писанието. Библията не доказва съществуването на Бог. Тя го приема. Нейното начало обявява: „В началото Бог сътвори небето и земята" (Бит. 1:1). Библията описва Бог като Съз-

дател, Вседържител и Властелин на цялото творение. Божието откровение чрез Създанието е така могъщо, че не съществува никакво извинение за атеизма, породен от потискане на Божествената истина или от улове, отказващи да признаят свидетелството, че Бог съществува (Пс. 14:1; Рим. 1:18-22, 28).

Има достатъчно доказателства за съществуването на Бог, които да убедят всеки сериозно опитващ се да открие истината за Него. И въпреки това вярата е предварително условие, тъй като „без вяра не е възможно да се угоди на Бога, защото, който идва при Бога, трябва да вярва, че има Бог и че Той възнаграждава тези, които Го търсят" (Евр. 11:6).

Но вярата в Бог не е слъпа. Тя е основана на достатъчно доказателства, намиращи се в Божиите откровения, в Библията и в природата.

БОГ В ПИСАНИЯТА

Библията разкрива основната същност на Бог чрез Неговите имена, действия и качества.

Божии имена. По времето, когато Писанията са създавани, имената са имали важно значение, както все още имат в Близкия изток и в Ориента. Там се счита, че името показва характера на притежателя си, неговото истинско естество и самоличност. Значението на Божиите имена, разкриващи Неговото естество, характер и качества, се намира в заповедта Му: „Не изговаряй напразно Името на Господа, твоя Бог"

(Изх. 20:7). Давид пее: „... и ще възпявам името на Всевишния Господ“ (Пс. 7:17); „Свято е, преподобно е Неговото име“ (Пс. 111:9); „Нека хвалят името на Господа; защото само Неговото име е превъзнесено“ (Пс. 148:13).

Еврейските имена El и Elohim (Бог) разкриват божествената сила на Всевишния. Те Го описват като силен и могъщ, Бог на сътворението (Бит. 1:1; Изх. 20:2; Дан. 9:4). Elyon (Всевишен) и El Elyon (Бог Всевишен) подчертават Неговото положение (Бит. 14:18-20; Ис. 14:14). Adonai (Господ) представя Бог като всемогъщ Владетел (Ис. 6:1; Пс. 35:23). Тези имена подчертават величествения и трансцендентен характер на Бог.

Други имена откриват Божията готовност да влезе във взаимоотношения с хората. Shaddai (Всемогъщ) и El Shaddai (Бог Всемогъщ) посочват Всемогъщия Бог, източника на благословение и утеха (Изх. 6:3; Пс. 91:1). Името Yahweh,³ преведено Jehovah или Господ, подчертава Божията заветна вярност и милост (Изх. 15:2, 3; Ос. 12:5, 6). В Изх. 3:14 Яхве описва Себе Си като „АЗ СЪМ ТОЗИ, КОЙТО СЪМ“, или „Аз ще бъда това, което ще бъда“, показвайки непроменимото Си отношение към Своя народ. Понякога Бог се разкрива още по-интимно – като „Отец“ (Вт. 32:6; Ис. 63:16; Йер. 31:9; Мал. 2:10), наричайки Израел „Мой Син и Мой първороден“ (Изх. 4:22, срв. Вт. 32:19).

С изключение на Отец новозаветните имена на Бог имат еквивалентно значение на тези от

Стария завет. В Новия завет Исус използва Отец, за да ни доведе в близки и лични отношения с Бог (Мат. 6:9; Марк 14:36, срв. Рим. 8:15; Гал. 4:6).

Божуите гействия. Библейските писатели отделят повече време за описание на действията на Бог, отколкото на Неговото същество. Той е представен като Създател (Бит. 1:1; Пс. 24:1, 2), Вседържител на света (Евр. 1:3), Избавител и Спасител (Вт. 5:6; 2 Кор. 5:19), носещ бремето за крайната съдба на човечеството. Той създава планове (Ис. 46:11), прави предсказания (Ис. 46:10) и дава обещания (Вт. 15:6; 2 Пет. 3:9), прощава грехове (Изх. 34:7) и в отговор заслужава нашето преклонение (Откр. 14:6, 7). Накрая Писанията разкриват Бог като Владетел, „вечния Цар... безсмъртния, невидимия, единствения Бог“ (1 Тим. 1:17). Действията Му потвърждават, че Той е личен Бог.

Божуите качества. Библейските писатели осигуряват допълнителни сведения относно същността на Бог чрез свидетелства за божествените Му качества.

Неговите неизразими качества са аспекти на божественото Му естество, които не са дадени на творенията. Бог е самосъществуващ, защото притежава „живот в Себе Си“ (Йоан 5:26). Независим е по воля (Еф. 1:5) и сила (Пс. 115:3). Той е Вездесъщ, знаещ всичко (Йов 37:16; Пс. 139:1-18; 147:5; 1 Йоан 3:20), защото като Алфа

и Омега (Откр. 1:8) знае края от началото (Ис. 46:9-11).

Бог е навсякъде (Пс. 139:7-12; Евр. 4:13), напълно присъства във всяка част от пространството. Той е вечен (Пс. 90:2; Откр. 1:8), преодолява границите на времето и все пак напълно присъства във всеки момент от него.

Бог е всемогъщ, всемоушен. Това, че няма нищо невъзможно за Него, ни дава сигурност, че ще изпълни намеренията Си (Дан. 4:17, 25, 35; Мат. 19:26; Откр. 19:6). Той е неизменен или непроменен, защото е съвършен. Той казва: „Аз, Господ, не се изменям“ (Мал. 3:6, вж. Пс. 33:11; Як. 1:17). Тъй като в определен смисъл тези качества определят Бог, те са неизразими с човешки език.

Божии изразими качества произтичат от любовта Му към човечеството. Те включват любов (Рим. 5:8), благоволение (Рим. 3:24), милост (Пс. 145:9), търпение (2 Пет. 3:15), святост (Пс. 99:9), правда (Езд. 9:15; Йоан 17:25), справедливост (Откр. 22:12) и истина (1 Йоан 5:20). Тези дарби идват със самия Дарител.

ВЪРХОВНАТА ВЛАСТ НА БОГ

Писанията предават ясно Божията върховна власт. „По волята Си Той действа... и никой не може да спре ръката Му“ (Дан. 4:35). „Защото Ти си създал всичко и поради Твоята воля всичко е съществувало и е било създадено“ (Откр. 4:11). „Господ прави всичко, което Му е угодно, на небето и на земята“ (Пс. 135:6). И Соломон може да каже:

„Сърцето на царя е в ръката на Господа – като водни бразди: Той го обръща накъдето иска“ (Пр. 21:1). Апостол Павел, осъзнал Божията върховна власт, пише: „Ако е Божията воля, пак ще се върна при вас“ (Д.А. 18:21, вж. Рим. 15:32), докато Яков поучава: „Вие трябва да казвате: Ако иска Господ“ (Як. 4:15).

Предопределението и човешката свобода.

Библията разкрива Божия пълен контрол над света. Той „предопредели“ хората „да бъдат съобразни с образа на Неговия Син“ (Рим. 8:29, 30), да бъдат осиновени като Негови деца и да получат наследство (Еф. 1:4, 5, 11). Как се отнася тази върховна власт към човешката свобода?

Глаголът предопределям означава „да определя предварително“. Според някои тези текстове означават, че Бог своеволно избира едни хора за спасение, а други за проклятие, независимо от техния собствен избор. Но изучаването на тези пасажии в контекст показва, че апостол Павел не говори за такъв Бог, който изключва когото и да е по Свой каприз.

Острието на тези текстове е думата включване. Библията обявява ясно, че Бог „иска да се спасят всички човеци и да достигнат до познание на истината“ (1 Тим. 2:4). Той не желае „да погинат някои, а всички да дойдат до покаяние“ (2 Пет. 3:9). Не съществува доказателство, че Бог е постановил някои да бъдат изгубени; такова постановя-

ване би отрекло Голгота, където Исус умира за всички. Изразът който и да е (нито един – бълг. прев. на Библията, бел. прев.) в текста: „Защото Бог толкова възлюбви света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16) означава, че всеки може да бъде спасен.

Това, че свободната воля на човека е определяща за неговата лична съдба, личи от факта, че Бог представя постоянно последиците от послушание и непослушание, като подканя грешника да избере послушание и живот (Вт. 30:19; И.Н. 24:15; Ис. 1:16, 20; Откр. 22:17) и че е възможно вярващият, приел някога благодатта, да отпадне и да бъде изгубен (1 Кор. 9:27; Гал. 5:4; Евр. 6:4-6; 10:29).

„Бог може да предвиди избора на всяка личност, но това Негово предварително знание не определя какъв ще бъде този избор.... Библейското предопределение се състои в ефективното Божие намерение, според което всички избрали да повярват в Христос, ще бъдат спасени (Йоан 1:12; Еф. 1:4-10).“⁴

Тогава какво има предвид Писанието, като казва, че Бог е възлюбил Яков, а е намразил Исав (Рим. 9:13) и е закоравил сърцето на Фараона (ст. 17, 18, срв. ст. 15, 16; Изх. 9:16; 4:21)? Контекстът на тези думи показва, че апостол Павел има предвид мисия, а не спасение. Изкуплението е достъпно за всеки – но Бог избира определени лица за специ-

ални задачи. Спасението е било еднакво достъпно и за Яков, и за Исав, но Бог избира Яков, а не Исав за родовата линия, чрез която Той ще занесе на света вестта за спасение. Бог упражнява върховна власт в Своята мисионерска стратегия.

Когато Писанието казва, че Бог е закоравил сърцето на Фараон, то просто приема, че Той прави това, което смята за правилно, но не намеква, че станалото е предписано предварително от Него. Отрицателният отговор на Фараон на Божия зов всъщност илюстрира как Бог зачита свободата на избору му.

Предузание и човешка свобода. Някои вярват, че в отношенията Си с хората Бог не знае предварително какъв избор ще направят те, че Той знае определени бъдещи събития като Второто пришествие, хилядагодишнината и възобновяването на земята, но няма и понятие кой ще бъде спасен. Смятат, че динамичните взаимоотношения между Бог и човека ще се объркат, ако Той знае всичко, което ще се случи от вечност до вечност. Предполагат, че Той би се отегчил, ако знае края от началото.

Но Божието знание за това какво ще направят отделните хора, влияе върху техния избор толкова, колкото и познанието на един историк за миналото може да повлияе върху техните действия. Както камерата записва дадена сцена, но не я променя, така и предвиж-

дането на събитията в бъдещето не променя това бъдеще. Възможността на Божеството да предвижда никога не накърнява свободата на човека.

ДИНАМИЧНИ ВРЪЗКИ В РАМКИТЕ НА БОЖЕСТВОТО

Само един Бог ли има? А как да обясним Христос и Светия Дух?

Единството на Бог. За разлика от околните езически народи Израел е вярвал в съществуването само на един Бог (Вт. 4:35; 6:4; Ис. 45:5; Зах. 14:9). Новият завет поставя същото ударение върху единството на Бог (Марк 12:29-32; Йоан 17:3; 1 Кор. 8:4-6; Еф. 4:4-6; 1 Тим. 2:5). Това монотеистично потвърждение не противоречи на християнското схващане за триединен Бог или Троица – Отец, Син и Свети Дух, то по-скоро потвърждава, че не съществува пантеон от различни божества.

Множествеността в рамките на Божеството. Макар че Старият завет не учи подробно, че Бог е триединен, там се намерява за една множественост в рамките на Божеството. Понякога Бог използва местоимения за множествено число, като: „Да Създадем човека по НАШИЯ образ“ (Бит. 1:26), „Ето, човекът стана като един от НАС“ (Бит. 3:22), „Нека СЛЕЗЕМ“ (Бит. 11:7). Понякога Господният ангел се идентифицира с Бог. Явявайки се на Моисей, Господният Ангел казва: „Аз съм Бог на баща ти, Бог

Авраамов, Бог Исааков и Бог Яков“ (Изм. 3:6).

Отделни пасажи различават Божия Дух от Бог. В разказа за сътворението „Божият Дух се носеше над водата“ (Бит. 1:2). Някои текстове не само говорят за Духа, но включват и трета личност в Божието изкупително дело: „И сега ме прати Господ Йехова и Духът Му“ (Ис. 48:16). „...положих Духа Си на Него; той ще постави правосъдие за народите“ (Ис. 42:1).

Взаимоотношенията в рамките на Божеството. Първото идване на Христос ни дава много по-ясна представа за триединния Бог. Евангелието на Йоан разкрива, че Божеството се състои от Бог-Отец (вж. гл. 3 на тази книга), Бог-Син (гл. 4) и Бог-Свети Дух (гл. 5) – вечно единство от три личности, притежаващи уникални и загадъчни взаимоотношения помежду си.

1. Взаимоотношения на любов. Когато Христос извиква: „Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?“ (Марк 15:34), Той страда от отчуждението Си от Своя Отец, което грехът е предизвикал. Грехът разрушава първоначалната връзка на човечеството с Бог (Бит. 3:6-10; Ис. 59:2). В последните си часове Исус, Който не е познавал грях, става грях за нас. Вземайки нашия грях, нашето място, Той изпитва отделянето от Бог, което е наша съдба, и като последица от това загива.

Грешниците никога няма да разберат напълно какво е означавала Исусовата смърт за Божеството. От вечността Той е със Своя Отец и с Духа. Те живеят вечно заедно, съществуващи в пълно себеотдаване и любов един към друг. Това, че са заедно от толкова дълго време, показва съвършената, абсолютната любов, съществуваща в рамките на Божеството. „Бог е любов“ (1 Йоан 4:8) означава, че всеки от тях живее така за другите, че те изпитват взаимно допълване и щастие.

Определението за любовта е дадено в 1 Кор. гл. 13. Някои може да се чудят как качествата дълготърпение и търпение могат да се отнасят за Божеството, притежаващо идеални отношения на любов. Търпението за първи път е било необходимо, във връзка с разбунтувалите се ангели и по-късно за своенравните хора.

Няма дистанция между лицата на триединния Бог. И трите са божествени, но все пак си поделят своите божествени сили и качества. В човешките организации крайният авторитет има една личност – президент, крал или министър-председател. У Божеството крайният авторитет се намира и в трите личности.

Докато Божеството не е едно като личност, то Бог е един в Своята цел, ум и характер. Това единство не обезличава отделните личности на Отец, Сина и Светия Дух. Съществуването на тези отделни личности в рамките на Божеството не разруша-

ва монотеистичната същност на Писанието, т.е. Отец, Син и Свети Дух са един Бог.

2. Взаимоотношения в действие. В рамките на Божеството съществува хармонично разпределяне на функциите. Бог не дублира излишно работата. Редът е първият небесен закон и Бог работи по начини, при които цари ред. Той произтича от единството и бива запазен в рамките на Божеството. Отец изглежда действа като източник, Синът като посредник, а Духът – като осъществител или реализатор.

Въплъщението по прекрасен начин демонстрира работните отношения на трите лица на Божеството. Отец е дал Сина Си, Христос е дал Себе Си, а Духът е направил възможно раждането на Исус (Йоан 3:16; Мат. 1:18, 20). Свидетелството на ангела към Мария показва ясно дейността на тримата за изпълнение на загадъчното превъплъщение на Бог в човек. „Святият Дух ще дойде върху теб и силата на Всевишния ще те осени; затова и Святият, Който ще се роди от теб, ще се нарече Божи Син“ (Лука 1:35).

Всеки член на Божеството присъства при кръщението на Христос, Отец насърчава (Мат. 3:17), Самият Христос се кръщава, за да ни даде пример (Мат. 3:13-15) и Духът се дава на Исус, за да Го овласти (Лука 3:21, 22).

Към края на Своя земен живот Исус обещава да изпрати Светия Дух като съветник и помощник

(Йоан 14:16). Часове по-късно, висейки на кръста, Исус извиква към Своя Баща: „Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?“ (Мат. 27:46). В тези върховни моменти от историята на спасението Отец, Син и Свети Дух са заедно.

Днес Отец и Синът ни подават ръка чрез Светия Дух. Исус казва: „А когато дойде Утешителят, Който аз ще ви изпратя от Отец, Духът на истината, Който изхожда от Отец, Той ще свидетелства за Мен“ (Йоан 15:26). Отец и Синът изпращат Духа да открие Христос на всеки човек. Голямата задача на Троиединството е да доведе всеки до познанието за Бог и Христос (Йоан 17:3) и да направи Исус присъстващ и реален (Мат. 28:20, срв. Евр. 13:5). Вярващите са избрани за спасение, казва Петър, „по предузнанието на Бога-Отца, чрез освещението на Духа, за да сте послушни и да бъдете поръсени с кръвта на Исус Христос“ (1 Пет. 1:2).

Апостолското благословение включва и трите лица на Божеството. „Благодатта на Господ Исус Христос и любовта на Бога, и общението на Светия Дух да бъдат с всички вас“ (2 Кор. 13:14). Христос е в началото на списъка. Божията допирна точка с човечеството е била и е Исус Христос – Богът, Който става човек. Въпреки че членовете на Троицата работят заедно за спасение, само Исус живее като човек, умира като човек и става наш Спасител (Йоан 6:47; Мат. 1:21; Д.А. 4:12). Но защото „Бог в Христос примири света със

Себе Си“ (2 Кор. 5:19), Бог би могъл също да бъде наречен наш Спасител (срв. Тит 3:4), тъй като Той ни спасява чрез Христос Спасителя (Еф. 5:23; Фил. 3:20, срв. Тит 3:6).

В разпределението на функциите различните членове на Божеството изпълняват различни задачи за спасяване на човека. Дейността на Светия Дух не добавя нищо към жертвата, която Исус Христос принася на кръста. Чрез Светия Дух обективното изкупление на кръста се прилага субективно, когато Изкупителят Христос бъде приет в сърцето. И апостол Павел говори за „Христос между вас, надеждата на славата“ (Кол. 1:27).

ЦЕНТЪР НА СПАСЕНИЕТО

Ранната църква кръщава хора „в името на Отца и Сина, и Святия Дух“ (Мат. 28:19). Но тъй като именно чрез Исус са разкрити Божията любов и цел, Библията насочва вниманието към Него. Той е надеждата, Чиято сянка са старозаветните жертви и обреди. Той стои в центъра на евангелията. Той е благата вест, прокламирана от учениците в проповеди и послания – Блажената надежда. Старият завет очаква с нетърпение Неговото идване. Новият завет докладва за първото Му идване и очаква с нетърпение Неговото завръщане.

Христос – посредникът между Бог и нас, ни свързва с Божеството. Исус е „пътят, истината и животът“ (Йоан 14:6). Добрата вест е съсредоточена в ЕДНА ЛИЧНОСТ, а не просто в някакъв обичай. Тя е свързана с

взаимоотношения, не само с правила – защото християнството е Христос. В Него намираме ядрото, съдържанието и контекста за цялата истина и живот.

Гледайки към кръста, ние проникваме в сърцето на Бог. На това средство за мъчения Той излива любовта си към нас. Чрез Христос любовта на Божеството изпълва нашите болни, празни сърца. Исус увисва там като Божи дар и наш заместник. На Голгота Бог слиза до най-ниската точка на земята, за да се срещне с нас, но това е най-високото място, където можем да отидем. Когато сме на Голгота, ние сме достигнали най-голямата висота по пътя към Бог.

На кръста Троицата разкрива напълно Своето себеотрицание. Там е най-пълното откровение на Бог за нас. Христос става човек, за да умре

за човешката раса. Той цени себеотрицанието повече от собственото Си съществуване. Там Христос става наша „правда, освещение и изкупление“ (1 Кор. 1:30). Всяка стойност и значение, които имаме или можем да имаме някога, идват от Неговата жертва на този кръст.

Единственият истинен Бог е Богът на кръста. Христос разкрива пред Вселената безграничната любов на Божеството и Неговата спасителна сила. Той разкрива един триединен Бог, Който с готовност преминава през агонията на раздялата, движен от безусловната си любов към една разбунтувала се планета. От този кръст Бог отправя Своята изпълнена с любов покана към нас: Помирете се „и Божият мир, който никой ум не може да схване, ще пази сърцата ви и мислите ви в Христос Исус“ (Фил. 4:7).

Бележки

1. Gordon Lewis, *Decide for Yourself: A Theological Workbook* (Downers Grove, IL: Inter Varsity Press, 1978), p. 15.

2. Има космологични, теологични, онтологични, антропологични и религиозни аргументи. Вж. например Т. Н. Jemison, *Christian Beliefs* (Mountain View, CA: Pacific Press, 1959), p. 72; Richard Rice, *The Reign of God* (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 1985), pp. 53-56. Тези аргументи не доказват съществуването на Бог, но показват, че има голяма вероятност Бог да съществува. Но в крайна сметка Божието съществуване е въпрос на вяра.

3. Yahweh е „предполагаема транслитерация“ на свещеното име на Бог в Стария завет (Изм. 3:14, 15; 6:3). Оригиналната еврейска дума е съдържала четирите съгласни YHWH. С течение на времето юдеите, боящи се да не осквернят Божието име, отказвали да четат на глас това име. Ето защо винаги когато се появявало YHWH, те произнасяли думата Adonai. През VII или VIII в. сл. Хр., когато към еврейските думи били прибавени гласните, мазоретите включили гласните от Adonai към съгласните на YHWH. Комбинацията довела до появата на думата Jehovah (Йехова). Някои преводи предпочитат Yahweh (Яхве) или Господ. (Вж. Siegfried H. Horn, *Seventh-day Adventist Bible Dictionary*, Don F. Neufeld, ed., rev. ed., (Washington, D. C.: Review and Herald, 1979), pp. 1192, 1193).

4. „Predestination”, Seventh-day Adventist Encyclopedia, Don F. Neufeld, ed., rev. ed., (Washington D. C.: Review and Herald, 1976), p. 1144.

